

Mál nr. 42/2011
M og
Vátryggingafélagið V-1 v.kaskótryggingar og
Vátryggingafélagið V-2 v. starfsárbyrgðartryggingar bílasala

Bílasali tók að sér að tilkynna að kaupandi bifreiðar óskaði að kaskótryggja bifreið sína en tilkynningin barst ekki vátryggingafélaginu tjónsdagur þ. 12.1.2011.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 7.2.2011 ásamt fylgiskjölum 1-5
2. Bréf V-1 dags. 25.1.2011
3. Bréf V-2 dags. 21.2.2011

Málsatvik.

M keypti bifreið þ.20.júlí 2010 og hafði bifreiðasali milligöngu um kaupin og tók að sér að tilkynna til V-1 að M óskaði eftir kaskótryggingar á bifreiðina. Bifreiðasalinn sendi tilkynningu á faxtæki til V-1, en tilkynningin skilaði sér aldrei og villutilkynning kom fram á faxtæki bifreiðasöluunnar um að sendingin hefði ekki tekist. Þ. 12.1.2011 eða tæpu hálfu ári eftir að kaupin áttu sér stað, varð bifreiðin fyrir tjóni og þá kom í ljós að tilkynningin hafði aldrei borist til V-1. M krefst bóta úr kaskótryggingu hjá V-1 og vegna starfsárbyrgðartryggingar bílasalans hjá V-2. M heldur því fram að hann hafi staðið í góðri trú um að allt væri í lagi með kaskótryggingu bifreiðarinnar og þá bendir M á að hann þekki ekki til þess með hvaða hætti bifreiðasalar komi tilkynningum sínum áleiðis og beri enga sök á því að bifreiðin var ekki kaskótryggð þegar hún varð fyrir því tjóni sem hér ræðir um. V-1 hafnar bótaskyldu og bendir á að trygging taki ekki gildi fyrr en félagið hafi samþykkt hana, en því hafi ekki verið til að dreifa í þessu tilviki. Auk þess bendir V-1 á að félagið hafi aldrei fengið vátryggingabeiðni og því geti ekki komið til þess að V-1 beri ábyrgð. V-2 bendir á að 176 dagar hafi liðið frá því að sala bifreiðarinnar átti sér stað og þangað til að hún varð fyrir tjóninu og þrátt fyrir það að beiðni hafi ekki borist frá bifreiðasalanum þá hafi M ekki getað verið í góðri trú um að bifreiðin væri kaskótryggð. V-2 bendir á að alþekkt sé að iðgjaldakrafa og vátryggingaskírteini sé sent vátryggingataka innan skamms tíma eftir að beiðni berst vátryggingafélagi sé vátrygging á annað borð gefin út. Þá bendir V-2 á að ekki liggi fyrir að bifreiðin hefði sjálfkrafa fengið kaskótryggingu, en bifreiðin sé 7 ára gömul.

Álit.

Ljóst er að V-1 barst aldrei tilkynning þar sem óskað var eftir að bifreiðin sem M keypti yrði kaskótryggð. Ekki hefur verið sýnt fram á að V-1 beri með einum eða öðrum hætti ábyrgð á því að bifreiðin var ekki kaskótryggð. M á því ekki kröfu á V-1 í máli þessu. Bifreiðasalinn sem seldi M umrædda bifreið tók að sér að tilkynna þá ósk M að bifreiðin yrði kaskótryggð. Þrátt fyrir tilraun til að senda tilkynningu um þessa ósk M þá barst sú tilkynning aldrei til V og upplýsingar um það voru til staðar hjá bifreiðasalanum frá kaupdegi. Bifreiðasalinn ber því ábyrgð á því að beiðni M um að bifreiðin yrði kaskótryggð kom ekki fram hjá Vátryggingafélaginu V-1. Af þeim sökum á M rétt á bótum úr starfsárbyrgðartryggingu M hjá V-2. Til þess verður þó að líta að langur tími leið frá því að M keypti bifreiðina og þangað til bifreiðin varð fyrir tjóni. M hefði átt að gera sér grein fyrir að eitthvað gæti verið að varðandi kaskótryggingu bifreiðarinnar þar sem M var hvorki krafinn greiðslu vegna kaskótryggingarinnar né barst honum tilkynning um trygginguna ásamt

vátryggingaskilmálum. M ber því verulega eigin sök í málinu. Við mat á sök og sakarskiptingu þykir eðlilegt að V-2 beri 50% tjónsins en M beri 50% tjónsins vegna eigin sakar.

Niðurstaða.

M á rétt á að fá tjón sitt bætt að hálfu eða 50% úr starfsábyrgðartryggingu bifreiðasölunnar hjá V-2 en ber sjálfur helming tjónsins vegna eigin sakar.

Reykjavík 21.3. 2011.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Jón Magnússon hrl.